

hovor v pracovně rádce vynechal. „Dělá si však starosti o její schopnosti.“

Dívka ani nemukala.

Čarodějnice váhala. „Princezna se bude muset naučit žít bez nich. Pochopitelně.“

„Pochopitelně? Co tím myslíte?“ chtěl vědět princ. Zřejmě jej nikdy nenapadlo, že se Kaziny slábnoucí schopnosti nakonec vytratí stejně jako zářivé barvy z podzimního listí – na rozdíl od nich se ale nikdy nevrátí.

Noa vyzvíдалa na rugijském knížecím hradě celé měsíce. Byla zvyklá cestovat, na žádném místě neposeděla příliš dlouho. A přece už rok nepřemýšlela nad tím, kde večer složí hlavu nebo co si dá k snědku. Volnost vyměnila za pohodlí – a nejen za to. Tady na tvrzi sledovala Kazino rostoucí břicho a občas zaslechla o jejích léčitelských schopnostech. Jak princezně, která podobně jako její sestry Lada a Thea dostala do vínku nadpřirozenou moc, začala síla protékat mezi prsty.

Na rozdíl od jejího manžela Noa brzy pochopila, jak se věci mají. Napadlo ji něco o svalech a seně v hlavě. Kazi byla vlídnost, slunečné počasí, hrnek horkého čaje pro studené prsty – smutné, že si princezna vybrala právě jeho.

Striga nápadně dlouho mlčela. Musela věnovat pohled rádci, protože řekla: „Některé věci nejsou pro uši každého.“

Okamžik bylo ticho. Dívka si dokázala představit temnotu, která pohltila Wizimirovu tvář.

„Dobrá,“ pronesl po chvíli váhavě. Možná doufal, že si to princ ještě rozmyslí, možná zkoušel neochvějnost strigy. Nebylo mu to však nic platné. Místností se rozlehly zvučné, vzdalující se kroky.

Kdyby se dalo na uraženou pýchu sáhnout, právě by uprostřed pracovní ležel obrovský balvan.

Ohromená Noa si zastrčila za ucho pramen zbloudilých vlasů. Wizimir nebyl jen tak ledajaký rádce, který si příliš brzy zvykl na svoje postavení. Byl to čaroděj, volchv, podobně jako strigy vykládal znamení, věštil budoucnost a prováděl rituály. A přece ho cizí žena v místnosti vykázala pryč.

Kdo byla?

Nou potěšilo, že Wizimir odešel. Ačkoliv to nikdy neřekl nahlas, neměl ji rád. Noa se na něj za to téměř nezlobila, protože o něm nemyšlela o nic lépe. Většinou s ní mluvil v hádankách a náznacích, jen vrstva pod jeho slovy nenápadně mrazila, jindy se tolik nehlídal a urážel víc okatě – nikdy se u toho však nepřestával zdvořile usmívat. Člověk pozorující jejich rozhovor z dálky by si nejspíš ničeho nevšiml, ale Noa viděla, jak se mu úsměšek z jedné strany odlupuje a odhaluje zášť. Rusalky podle něj patřily do jezera, neměly se co potulovat po cizích zemích nebo sloužit jako hudebnice na knížecím dvoře.

Zákeřné, vrtošivé bytosti. Lstivá stvoření.

Možná v ní spíš spatřoval něco ze sebe.

Dveře se zaklaply a vzduch se rozvoněl starými tajemstvími. Koberec tlumil pomalé, těžké kroky – tentokrát po místnosti nepřecházel Jetrich.

Zatímco Noa tiskla ucho ke stěně, do nosu ji studila vůně chladného kamene a plísně. Za ty měsíce si dokázala vybavit pracovnu docela barvitě. Skomírající oheň v krbu, nábytek z tmavého dřeva, spousta knih – některé ohmatané více, některé méně – a obrazy v lesknoucích se rámech. Uprostřed toho stál princ Jetrich ve svém slušivém oděvu, samý sval a šlacha, a na krku mu visel jeho talisman z kančího zubu vsazeného do zlata.

„Schopnost léčit se princezně Kazi nevrátí, princí,“ promluvila konečně striga. „Je to daň za to, že pod srdcem nosí vaše dítě.“ Hlas ženy byl pevný.

Definitivní.

Noa ani nedutala.

„Pořád tomu nerozumím. Co s tím má společného naše dítě?“

Striga si povzddechla. „Kazi, Thea a Lada dostaly do vínku schopnosti. To není žádným tajemstvím. Ve skutečnosti se však nejedná o žádný zázrak, jak mnozí vykládají. Může za to pokrevní linie knížete Kroqa. Každá žena se svým narozením získá nadpřirozené schopnosti a oplývá jimi, dokud nepočne první dítě. Pak se v ní uzamknou. Předávají se dál. U mužské části rodu zrovna tak, jen se nijak neprojeví. Je mi líto, princí.“

Noa zatajila dech. Kazi čekala chlapce.